

omkring. Jeg tror, vi hellere maa gaa ud fra, at de Vurderingsmyndigheder, der sættes til at foretage Vurderingen, blive virkelige Vurderingsmyndigheder, der nok kunne vurdere den Stigning, der er indtraadt, saa at man ikke behøver at sige til dem: Vi ere paa Forhaand overbeviste om, at I kunne vurdere galt, og vi ere overbeviste om, at I kunne vurdere galt til denne bestemte Side, derfor bestemme vi, at der skal trækkes 3 Kr. fra, naar I have foretaget Vurderingen og regnet ud, hvor meget der skal svares i Jernbaneskyld. Det er, beregnet efter de $1\frac{1}{2}$ pCt., en Værdistigning af indtil 200 Kr., man her vil fradrage.

Det har ikke været Meningen med dette Fradrag at gøre det samme, som man har villet paa Ejendomsskyldloven, nemlig at skaane de smaa Ejendomme, som man kaldte det. Den ærede Ordfører sagde udtrykkelig, at det ikke har været Meningen, og det glæder mig. Thi det, der skete den Gang paa Ejendomsskyldloven, som jeg indrømmer, jeg har været med til at stemme for, har virket i en anden Retning end den, det burde virke i. Jeg tror heller ikke, de smaa Ejendommens Besiddere forlange nogen Præferencestilling. Naar de blot faa en Ligestilling med de andre Ejendomme, er det vist alt, hvad de bryde sig om. Jeg tror ikke, der er nogen Husmand her i Danmark, der ønsker, at hans Jord skal vurderes paa en saadan Maade, at han slipper billigere end andre Mennesker. Men jeg tror, at det, de smaa Ejendomsbesiddere ønske, er, at de store komme til at betale efter samme Regler som de smaa. Jeg tror, at naar det indrettes saadan, at Herremandens Tønde Land, der ligger ved Siden af Husmandens Tønde Land, betaler lige saa meget i Afgift, ere de smaa Ejendomsbesiddere tilfredse. Det vil ogsaa være en stærk Stilling for dem, naar de forlange Ligestilling og ikke nogen Fortrinsstilling.

Naar den ærede Ordfører udtalte, at dette Fradrag af 3 Kr. ikke havde specielt Hensyn til de smaa Ejendomme — og det kan det heller ikke have, naar det gælder alle Ejendomme —, gaar jeg ud fra, at man har indset, at en saadan Maade at favorisere paa ikke er rigtig. Man maa hellere foretage en Vurdering, der stiller Ejendommene lige, en Vurdering, der er retfærdig. Har man saa foretaget en retfærdig Vurdering, vil ogsaa den Skat, der paalægges paa Grundlag deraf, kunne siges at være retfærdig. Ved Fradrag eller lignende, som man forhandlede om i Fjor,

kommer man ikke til det rigtige Resultat. Her er altsaa ogsaa et Sted, hvor jeg kan sige, at jeg kan glæde mig over den Forskel, der er paa Flertallets Stilling i Kommissionen og Flertallets Stilling her i Fjor.

Jeg stillede i Fjor Ændringsforslag om, at de Fradrag, man den Gang havde for de smaa Ejendomme, skulde gaa ud. Det kunde man fra Flertallets Side den Gang ikke stemme for. Nu er man kommen bort derfra, det glæder mig at se. Men paa den anden Side er det ret langsomt og ikke paa store Spørgsmaal, man har flyttet sig, og hvis jeg skulde vente, til Flertallet blev ganske enigt med mig i den Betragtning, jeg har hævdet, vilde vi ikke faa Loven vedtagen i Aar, og heller ikke næste Aar. Saa vilde det vare længe, før vi kom til at køre paa de nye Baner. Imidlertid, vi faa jo se. Men den Omstændighed, at Forslaget foreligger som et Kompromisforslag, der allerede i Kommissionen har samlet om sig et Flertal fra de forskellige Grupper, der repræsenterer Flertal baade i Folketinget og Landstinget, saa at vi kunne antage, at Forslaget bliver vedtaget nogenlunde i den Skikkelse, det har, er ikke nogen Trøst for mig, giver ikke mig eller dem, der mene som jeg, Haab om at faa det forandret i den Retning, hvori vi kunne ønske det forandret.

N. C. Jensen: Jeg kan i alt væsentligt slutte mig til den ærede Ordførers Udtalelser. Kun paa eet Punkt har jeg taget Afstand fra Flertallet, og det skal jeg omtale med et Par Ord. Jeg har ment, at den Værdistigningsskat, man her vil opkræve, er for høj. Min Begrundelse er den: Man er her ikke alene inde paa en ny og uprøvet Vej paa Beskatningens Omraade, men man beskatter her rent lokale Kredse. Der er ikke Tale om en Skat, der omfatter det ganske Land, omfatter Skatteborgerne som Helhed, men om en Skat, der kun omfatter de Egne, der nu komme i den samme Forbindelse med Omverdenen, som alle andre Egne med Jernbaneforbindelse i dette Land have haft. At den Skat, man her paalægger Værdistigningen ved de nye Jernbaneanlæg, ikke er ubetydelig, behøver jeg ikke at komme nærmere ind paa, for det ville alle kunne overbevise sig om ved at se efter. Jeg skal ogsaa indrømme, at jeg synes, det er en meget mild Skat i Forhold til den Skat, der var foreslaaet i Regeringsforslaget ved Jernbanelovene. Det vil imidlertid sikkert alligevel vise sig un-